

9
5
P-7710

Список крайних организаций
Украинского Духа Украины

с. 1

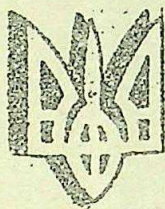
6

Другие организации в актах
список организаций (на территории 90
летия на тему "Республика
Украина")

Список 1994 року
на 8 апреля
Закрита на рассмотрение

P-7710

5
6



1

УКРАЇНА,

РЕФЕРЕНДУМ,

МИ.

1.XII.1991

АРГУМЕНТИ ГІДНОСТІ
В АКТИВ
САМОСТІЙНОСТІ...

Матеріали до лекцій
на тему
«Державність
України»

Народний Рух України

1991

ЧИ БУЛА УКРАЇНА ДЕРЖАВОЮ ?

Великої шкоди справі повного визволення України, її незалежності завдають твердження про те, що Україна ніколи не була державою. Одні розпускають такі чутки несвідомо, інші — переслідуючи певні ворожі цілі. Адже важко стати з колін та позбутися руйнівного почуття меншовартості народів, який не знав ніколи державності, а, отже, не мав державницького мислення. Особливо прикрим є те, що думки про бездержавність нашої нації висловлюють інколи навіть свідомі українці. Що це? Невігластво? Безвідповідальність? Лінивість? І те, і друге, і третє. Адже тепер вже є можливість заглянути в книги М. Грушевського, П. Дорошенка, Д. Яворницького, І. Крип'якевича, М. Аркаса.

Зрозуміло, що це — результат нашої жадливої спадщини. І найбільше до цього спричинилася комуністична імперія. Це, природно, відбилася і на оцінках наших державних діячів. Біда з ними, з недругами, але навіть люди з «патріотичних мотивів» мало-що не проклинають Богдана Хмельницького, Симона Петлюру, зневажають Михайла Грушевського.

Якщо ж звернутися до історії, її писемного періоду, і підрахувати, хоча б приблизно, роки нашої волі та неволі, то вийде, що біля 850 років ми мали державність в різних формах і лише 350 були бездержавними. Дехто дивується, як Україна в її сучасному плачевному стані здобулася на справді героїчний крок проголошення 24 серпня цього року державної незалежності. Нема сумніву, що цього не вдалося б зробити, якби у нас за спиною не було такої державницької традиції.

Почнемо вже з того, що українці-русичі є найбільшими серед усіх слов'янських народів автохтонами на своїй землі. Державне об'єднання східнослов'янських-давньоруських племен почалося навколо Києва, що був найстарішим і найповажнішим осередком у Східній Європі. Найдавніші документальні свідчення про існування незалежного Київського князівства відносяться до IX століття. Проте є дані про те, що первісні державні племінні об'єднання появилися на Україні значно раніше.

Київська Русь була однією з наймогутніших і найбільш цивілізованих держав світу. На жаль, старанням царської та радянської шовіністичної історіографії запанувала на теренах колишнього Союзу абсурдна антинаукова доктрина про те, що Київська Русь, як «колиска трьох братніх народів», не була української державою. Бо справді: жив споконвіку на своїй землі народ. І створив він високорозвинену цивілізовану державу, створив оригінальну культуру, прийняв у 988 р. високу християнську релігію, прославився державницькими помислами і діями князів Святого Володимира Великого, Ярослава Мудрого, Володимира Мономаха. А тепер нашому народові відмовляють у всьому цьому.

Після втрати Києва в результаті нападів найзників-кочівників, особливо монгольських, у 1240 р. центр Русі-України переноситься до Галича. Галицько-Волинська держава, утворена в 1199 р. князем Романом Мстиславовичем, була другою великою українською державою, що об'єднала більшу частину нашої етнографічної території й продовжила київську державну традицію й українську державність ще майже на 200 років. На жаль, роз'єднаність, міжусобна боротьба між князями, постійні напади кочівників, агресивність сусідів довели велику князівську державу до занепаду.

У 1349 р. Польща загарбала Галичину (остаточно у 1387 р.), а Наддніпрянщина приєдналась до Литви у 60-70-х роках XIV ст.

Отже, більше 5 століть Русь-Україна була незалежною, рівною серед держав Європи. Чого вартє твердження імперських «інтернаціоналістів», що український народ виник лише наприкінці XIV ст. Називається, як бачимо, період втрати нашим народом повної незалежності. І це не випадково. Це — підвалина більшовицької національної політики щодо України. Антинауковість цієї теорії очевидна. Хіба може бути народ, який жив на своїх теренах, мав свою державу, до кінця XIV ст. одним народом, а від того часу стати іншим? А його автохтонність? А безперервність його розвитку, його природна еволюція? Де вони?

До того ж важливо зауважити, що коли захоплені Польщею західноукраїнські землі піддавались жорстокій колонізації, то решта України була приєднана мирним способом до Литви і зберегла свою державність. Існування Київського князівства у складі Литви, участь українців в управлінні державою, використання української мови у Литві як державної, запровадження у Литві права Київської держави, факт проголошення Витовта литовським і руським королем дає право вважати Литовсько-Руську державу спільною державою двох народів.

3
Більше того, Литва підпадала щораз більше під український вплив. Якби не унія Литви з Польщею (остаточно у 1569 р.), неминуче дійшло б до широкої українізації Литовсько-Руської держави.

Носієм державницької ідеї українського народу було козацтво, яке зароджується ще на зорі Литовсько-Руської держави. У середині XIV ст. виникла славна Січ Запорізька, яка завжди була опорою відновлення української держави. Цікаво, що козацтво вважало себе спадкоємцем Княжої доби, зокрема славного воїна, князя Святослава Хороброго.

Захоплення у європейців викликала новітня українська демократична держава, яку збудував великий син нашого народу Богдан Хмельницький (1648—1657). Шкода, що йому тоді не вдалося забезпечити Україні повну незалежність. І хоч Переяславська угода, яку вже в 1655 р. грубо порушив московський цар, а потім порушував ще не раз, втратила юридичну чинність, вона стала тим формальним актом, за яким реакційна Росія цинічно й нахабно претендувала і претендує на Україну. Треба віддати належне нашим предкам, які, не зважаючи на постійні зазіхання російського уряду на права України та їх насильницьке звуження, довгі роки відстоювали свою державність. Визначними борцями за незалежність України були гетьмани Іван Виговський, Петро Дорошенко та Іван Мазепа. Таким чином, Гетьманщина аж до скасування у 1764 р. гетьманського правління мала характерні для держави атрибути: власний уряд, військо, закордонні зносини, своєрідний адміністративний поділ, суд, власний економічний уклад (на відміну від Росії в Україні в ті часи не було кріпацтва), національне шкільництво. До 1675 р. незалежною від Москви була Українська православна церква. Зрештою навіть після ліквідації гетьманського уряду та знищення Запорізької Січі (1775) ще деякий час до 1781 р. Україна зберігала адміністративний поділ, а значить — і певну автономію.

Тому прикро, коли дехто з нас сам себе обкрадає розмовами про те, що після Переяславської Ради була повністю ліквідована українська держава, відмовляючись від гетьманської держави, яка існувала в складі Росії понад 130 років.

Бездержавним було хіба-що XIX ст., хоч і тоді зберігалися деякі державницькі чинники. Так, у 1828 р. із Туреччини повернулася із Україну частина запорожців, які поселилися там після зруйнування Січі. До 1860 р. вони склали Азовське військо, яке потім було приєднане до Кубанського козацького війська. У 1848 р. в Галичині під час австрійської революції було створено напівдержавний орган Головну Руську Раду, яка приступила до організації національної гвардії. До речі, тоді було створено гарну військову форму на підставі гуцульського народного одягу.

становлено офіційний прапор, що складався із жовтої та синьої барв.

У XIX ст. Україна народила Тараса Шевченка, який, за влучним висловом Дмитра Павличка, сам був українською державою. Шевченко та його послідовники довели до того, що не зважаючи на дуже тяжкий стан України, при першій же нагоді після Березневої (Лютневої) революції в Росії було, по суті, відновлено українську державність, а 20 листопада того ж року після Жовтневого більшовицького перевороту Центральна Рада проголосила створення Української Народної Республіки, правда поки що в федеративному зв'язку з демократичною Росією. Річ у тому, що українська суспільність мала ще сильні ілюзії щодо доброзичливості російської демократії.

Агресія більшовиків спонукала Центральну Раду проголосити 22 січня 1918 р. повну самостійність УНР. Це була велика перемога української революції. Такий хід подій зовсім був не на руку черасим рятівникам імперії. Грубо порушуючи закони міжнародного права, кремлівські «мрійники» продовжували агресію проти молодого, найдемократичнішого тоді у світі, української держави. Загарбницьку війну в Україні вони цинічно оголосили громадянською.

Правда, під час укладення 9 лютого 1918 р. Брестського миру більшовики змушені були визнати Українську Народну Республіку як незалежну державу, хоч ні на мить не відмовлялись від встановлення в Україні своєї влади. Між тим вся територія УНР була очищена від російських більшовицьких загонів. Голову Центральної Ради Михайла Грушевського було обрано першим президентом України.

Та незабаром інші наші недруги — німецькі кайзерівські посіпаки — порушивши союзницький договір, розігнали законний верховний орган влади України — Центральну Раду. Їх ставленик царський генерал Павло Скоропадський, якого оголосили гетьманом, довів Україну до нової федерації з білою Росією (14.XI.1918 р.). На щастя, національна революція, якою керував Симон Петлюра, вимела гетьмана та німецьких окупантів з України. Симон Петлюра, який згодом очолив новий найвищий орган української влади — Директорію — став символом української державності.

22 січня 1919 р. на Софіївському майдані у Києві відбулося велике свято соборності України — офіційне об'єднання двох українських держав — Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки, яка була проголошена 1 листопада 1918 р. Та нелегка доля випала Соборній Україні. В квітні 1919 р. більшовики окупували всю надніпрянщину; а поляки в липні того ж року — Західну Україну. Вже серпні об'єднані українські армії здійснили чудо: визволили місто Київ

4

від російських червоних військ. І хто знає, як склалася б подальша доля України, якби проти України не виступив ще один затятий ворог — біла російська армія генерала Денікіна, який мав могутню підтримку Антанти.

В боротьбі з Радянською Росією УНР не допоміг і союз з Польщею. Її листопаді більшовики окупували ще раз Україну, на цей раз на довго, хоч у 1921 р. ще відбувся визвольний Зимовий похід в Україну генерал-хорунжого УНР Юрка Тютюнника. Проголошувана та відновлювана кілька разів УРСР державою фактично не була.

Та не вдалося зламати український народ. Боротьба за вільну Українську державу продовжувалася. На Наддніпрянщині — це тривали дії повстанських загонів, широкий опір інтелігенції новому колоніальному режимові. В Галичині, де терор окупантів був дещо слабшим, у серпні 1920 р. засновано Українську Військову Організацію, яка стала підґрунтям для виникнення у 1921 р. Організації Українських Націоналістів, провідником котрої був полковник Євген Коновалець. ОУН була найбільш революційною й дійовою організацією, яка вела боротьбу проти всіх загарбників, які були ласі на українську землю.

30 червня 1941 р. ОУН під керівництвом Степана Бандери всупереч волі німецько-фашистських окупантів проголосила у Львові відновлення Української Держави й сформувала Українське Державне Правління на чолі з Ярославом Стецьком. Керівництво ОУН прекрасно розуміло, що Українська держава, проти якої був Адольф Гітлер, не встоїть, проте вважали, що цей акт продемонструє окупантам та і всьому світові незламне прагнення українців до створення власної самостійної держави. Акт закінчився ув'язненням керівників ОУН в концтаборах, розстрілом багатьох тисяч борців за незалежну Україну.

Проте і на цей раз не вдалося залакати наш народ. Високим ідеалам свободи народів та людини служила створена 14 жовтня 1942 р. Українська Повстанська Армія. У контрольованих нею районах Полісся Волині та Карпат функціонувало фактично українське державне управління. УПА вела успішну боротьбу з німецькими загарбниками, поліськими шовіністами, а згодом, після вигнання гітлерівців, героїчно воювала проти відновлення на Україні горезвісного більшовицького імперського раю.

Рух за волю України був безперервним. Особливо активно він розгорнувся вже після припинення збройної боротьби ОУН—УПА в кінці 50—х першій половині 60—х років і увійшов в історію як рух

шістдесятників. Більшість груп та організацій ставили своєю метою мирними засобами здобути незалежність України. Імперський уряд застосував через своїх київських поплічників широкі репресивні заходи проти дисидентів (особливо у 1965 та 1972 роках), але припинити визвольний рух йому не вдалося. Багато зробили для свободи України правоохоронці, що об'єдналися у Гельсінську групу (згодом Спільку). Це — В'ячеслав Чорновіл, Левко Лук'яненко, Михайло та Богдан Горині та багато інших. Особливо активізувався національно-визвольний рух наприкінці 80-х років, тобто в останні роки так званої перебудови. У 1989 р. було створено Народний Рух України — найбільш масову демократичну організацію, якій фактично судилося довести Україну до прийняття Декларації про суверенітет (16 липня 1990 р.) та проголошення незалежності України (24 серпня 1991 р.)

Віriamo, що під час референдуму 1 грудня цього року український народ все зробить для того, щоб Україна зайняла гідне місце серед вільних демократичних держав Європи.

Ігор ГЕРЕТА,
директор Інституту
національного відродження України.

ЩО ДАЄ УКРАЇНІ ЕКОНОМІЧНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ?

Коли ми ведемо мову про незалежність України, то розуміємо перш за все політичну незалежність, оминаючи її економічний бік. А він є далеко не другорядним.

Принцип централізації економіки, ще донедавна домінуючий, завів СРСР, і особливо Україну, у глибоку кризу. Здійснення реформ за п'ять років перебудови (переведення підприємств на госпрозрахунок, скорочення окремих міністерств і відомств і т. ін.) носять половинчастий характер. Без відмови від концепції догматичного соціалізму, радикальної децентралізації та справжнього впровадження ринкового механізму вилікувати економіку України неможливо, особливо коли вона перебуватиме в лабетах імперського центру.

Створений союзними структурами механізм господарювання не відповідає природі економічних інтересів і приречений на низьку ефективність, тому що він не розрахований на задоволення спільних інтересів людей (українців, росіян, білорусів та ін.), які проживають на одній території. Він породжує конфлікти між центром з одного боку і населенням окремих республік і регіонів — з другого, з приводу розміщення економічно небезпечних виробництв, залучення до господарського обігу природних і людських ресурсів, міграції і т.ін.

Україна може стати суверенною лише при умові впровадження повного господарського механізму. Лише організація економічної діяльності та взаємовідносин з іншими республіками без центру, заснованих на принципах повної господарської самостійності, самоокупності, самофінансування, на еквівалентному обміні, матеріальній зацікавленості і відповідальності, комплексному розвитку народного господарства України можуть дати нам повну незалежність, у т.ч. і політичну. Це породило б і щирі, дружні стосунки з іншими народами і республіками колишнього СРСР.

Хіба не парадоксальним є той факт, що не так давно лише 5% промислових підприємств були підпорядковані урядові республіки, який був по суті бутафорським. Навіть будівництво київського метро здебільшого залежало від рішень Головметро, розміщеного у Москві, а не від зусиль міськвиконкому. А що говорити про більш важливі підприємства?

Важливим принципом повного госпрозрахунку є самоокупність, тобто перевищення виручки від реалізації продукції, виробленої республікою, над усіма її поточними витратами.

Щоб республіка у колишньому СРСР могла розвиватися, потрібно було, щоб виручка від реалізації її продукції покривала не тільки всі поточні витрати, а й забезпечувала виробниче і невиробниче нагромадження. Чим більше прибутку мала б республіка, тим більше коштів вона могла б вкладати у свій технічний і соціальний розвиток. Але на практиці це було не так.

В 1988 році капітальні вкладення на душу населення в СРСР становили 760 крб., РРФСР — 938, Казахстану — 786, а в Україні тільки 569 крб. Як бачимо, високоприбуткова республіка, якою була Україна, на свій розвиток витрачала значно менше коштів, ніж дотаційна.

При суворій централізації прибутку Україна була прохачем, а центр — господарем. Такий принцип, коли забирали більше прибутку у тих республік, які краще працюють, а передавали тим республікам і регіонам РРФСР, які не давали віддачі, призвів до кризи економіки.

На території України повним ходом будувалися ті об'єкти, які були вигідні центру і не потрібні республіці. В Україні центр напроцьовував потенціал АС. Із загальносоюзної кочегарки Україна була перетворена в кочегарку РЕВ. У країні РЕВ в 1988 році було відпущено з України 43,7 млрд. квт.година електроенергії, тобто 15 %, а на споживання населенню України всього біля 8 %.

Порушувався і принцип матеріальної зацікавленості населення. Так, у 1988 році середньомісячна заробітна плата робітників і службовців в СРСР становила 220 крб., в РРФСР — 235, в Україні — 200 крб. Відповідно середньомісячна оплата праці колгоспників дорівнювала 182; 200; 168 крб.

В умовах проголошення Україною Акту про державну незалежність слід швидше рухати процеси децентралізації управління народним господарством і приватизації державної власності.

Економічне життя України та її зовнішньоекономічну діяльність треба організовувати винятково на законодавчих актах України: щоб її український ринок і політику з'єднати із світовими процесами.

Щоб Україна, як суб'єкт міжнародного права, стала суверенним членом загальноєвропейського дому, вона повинна впровадити власну грошову одиницю і забезпечити її вільний обмін на валюти інших країн.

Необхідно змінити структуру виробництва: суттєво підвищити вагу наукомісткої продукції, товарів для народу, послуг тощо.

Економічна самостійність України дозволить величезну частку її національного доходу (25%, а це близько 30 млрд.крб.), яка дотепер різними каналами йшла до центру, використати на потреби свого народу, наситити ринок високоякісними товарами, майже вдвічі підвищити платню робітникам невиробничої сфери, науковцям, лікарям, викладачам, учителям, стипендію студентам і пенсію пенсіонерам, істотно (в 1,5 — 1,8 рази) збільшити будівництво житла та інших об'єктів соціально—культурного призначення. Економічна самостійність дозволить також залучити інтелігенцію України до творчої праці в таких сферах як економіка, політологія, право тощо; розробити і реалізувати господарський механізм, який відповідав би історичним і економічним умовам України та враховував особливості її народу.

Б.Д. ЛАНОВИК, професор,
зав. кафедрою українознавства
Тернопільського інституту
народного господарства,
член Ради Інституту національного
відродження України

МАТЕРІАЛИ ДО ЛЕКЦІЙ З ЕКОНОМІЧНОГО СТАНУ УКРАЇНИ

24 серпня 1991 року сталася величезної історичної ваги подія: Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки, виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року, продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні, виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародними документами, здійснюючи Декларацію про Державний суверенітет України, урочисто проголосила незалежність України та створення самостійної держави — України. Було також заявлено, що територія України є неподільною і недоторканою та що з моменту проголошення Акту про незалежність України на території держави України мають чинність виключно Конституція і закони України.

Спробуємо показати, чому Україна, щоб жити в достатку, мусить стати незалежною. Територія України становить всього 2,7 відсотка від території СРСР, населення ж її становить 20 відсотків. У той же час Україна виробляє 25 відсотків загального сукупного продукту СРСР. Зокрема, це має такий вигляд. Сталі виплавлялося в нас 37 відсотків, чавуну — 45, прокату чорних металів — 40, тепловозів — 96. Вирощується 20 відсотків пшениці і якщо сьогодні проімперські засоби масової інформації, здійснюючи психологічну війну проти української держави, лякають нас голодом, то вони знають, що роблять: як і вчора, так і сьогодні Україна є пшеничним краєм, але КПРС—КПУ, як вірна слуга імперії, зробила все можливе, щоби в цьому році деякі голови колгоспів краще хліб згноїли або спалили, ніж продали державі. Оскільки 65 відсотків підприємств, розміщених на Україні і збудованих в основному руками мешканців України, належали СРСР, то з усього виробленого нам мало що залишалося. Адже кожного року пливло в Москву 128 мільярдів крб. Щоби бути об'єктивними, зазначимо, що нам—таки дещо залишалося. Так, імперські відомства розмістили на території України більше тисячі хімічних заводів, з продукції яких йшло в центр 93 відсотки. Нам же залишається внаслідок діяльності цих підприємств чи не найвища дитяча смертність у світі. Та ще сплюндрована природа. Лише на утримання розміщеної на Україні півторамільйонної армії кожного року з наших

7

кишень забирали 20 мільярдів карбованців. Зрозуміло, що для суверенної України цілком достатня професійна армія такого рівня, як у ФРН. І вона нас коштуватиме десь біля трьох мільярдів карбованців. Кошти, які залишаться, у 5 разів перевищать державні капіталовкладення на житлове будівництво до моменту суверенізації України. І хоч як багато брав від нас Центр, нам він виділяв менше, ніж треба для того, щоби можна було хоч як—небудь проіснувати. Так, якщо національні відкладення 1988 року в розрахунку на одного мешканця СРСР становили 761 крб., то по Росії — 938, а по Україні лише 569. Капітальні вкладення в житлове будівництво на того ж одного мешканця становили по СРСР 124 крб., по Росії — 145, а по Україні 94 (та й то це лише офіційна цифра, і як всяка офіційна цифра в СРСР — брехлива, бо кожен з нас знає, скільки під всякими приводами з квартирного бюджету виділялося тим, що приїжджали на Україну з метою зміцнення режиму й посилення русифікаторської політики). Недивно, що й природний приріст населення на 1000 чоловік в Україні дорівнював у тому ж 1988 році менше 2,8 відсотка проти 8,7 відсотка по СРСР (зазначимо принагідно, що на момент підписання Богданом Хмельницьким військово—політичного договору 1654 року населення України й Росії було приблизно однаковим. Сьогодні росіян понад 150 мільйонів, а нас...). І після всього знаходяться депутати Верховної Ради, такі собі Гончарови, які набираються нахабства і просторікують про те, що найвищим героїзмом українського парламенту стане... відміна Акту про незалежність! Особливо наші «доброзичливці» бідкаються над тим, що у випадку виходу України з СРСР вона (чи вони?) не зможе зайняти належного місця у Європейському домі з причин економічних. Позбавлені найважливіших ресурсів, розташовані на тісних землях Чехо—Словаччина, Угорщина, Румунія, навіть Албанія — ті можуть. Папуа—Нова Гвінея теж може. І Берег Слонової Кості зможе. Не готова самостійно господарювати на власній землі лише 53—мільйонна Україна, одна із засновників ООН, країна, що за природоресурсним запасом удвоє! перевищує Францію (правда, в умовах СРСР народ України живе в 20 разів гірше, ніж народ Франції). Тобто нам підкидають думку, що Україні нічим і ні за що торгувати зі світом, а без цього вона, мовляв, не зможе виборсатися з цієї ями, в яку її завів «ум, честь и совесть» ХХ століття, основна мета якого, як і його вождів від Леніна до Горбачова, була і є збереження імперії Романових, незалежно від того, буде вона надалі червоною чи знову побіліє.

Чи так це? Із 64 видів продукції, які СРСР експортував, 46 вироблялося (додамо, що і виробляється, хоч імперія вже й наказала довго жити) на Україні. А про те, які валютні надходження могла би мати Україна, коли би не була колонією, можна дізнатися хоч би зі статистичного щорічника УРСР на 1988 рік. Так, Україна щорічно видобуває 7,1 мільйона тонн (40

відсотків світового видобутку) марганцевої руди. Для власних потреб їй достатньо 2,5 мільйона тонн. Тобто на експорт можна виділити 4,6 мільйона тонн. Україна видобуває 117—120 мільйонів тонн товарної залізної руди на рік, з якої за кордон і в інші республіки експортується близько 40 мільйонів тонн. Україна може на рік вивозити не менше 10—15 мільйонів тонн металевого прокату. Ми виробляємо 7 мільйонів тонн цукру, споживаючи на рік 2,5 мільйона тонн; тобто 5 мільйонів можна вивезти за кордон. Україна виробляє один мільйон рослинної олії і твердих рослинних жирів, споживаючи тільки половину. СРСР експортував 38 мільярдів кіловат—годин електроенергії, з яких 30 мільярдів вироблялося в Україні. Все це, вивезене на світові ринки (а ми назвали лише ті види продукції, на які є найбільший попит у світі), може складати за нинішніми цінами 30—34 мільярди доларів на рік. Тобто, це навіть на десять мільярдів більше від тієї суми, яку Горбачов просив у Лондоні на нараді представників найрозвиненіших країн для всього СРСР. Але всі ці гігантські суми, як у бездонну бочку, пливли та й ще пливуть до Москви. А ось ще кілька цифр, які засвідчують всю безпідставність проголошень захисників імперії про те, що без Союзу помремо з голоду. Пропонуємо таблицю з даними про виробництво найважливіших видів промислової і сільськогосподарської продукції на душу населення в розвинених країнах та в Україні.

Країна	Великобританія	Італія	Франція	ФРН	Україна	місце
Електроенергія квт/год на рік	5383	3850	7431	7215	5706	3
Нафта включно газ. конд. кг.	1186	78	64	57	104	2
Вугілля тов. кг	1757	24	239	3970	3475	2
Газ природ. м куб.	846	302	59	26	607	2
Залізна руда кг	4	—	167	2	2126	1
Сталь, кг	329	436	341	691	1060	1
Цемент, кг	245	690	469	489	454	4
Зерно і зернобобові, кг	405	295	1058	445	1033	2
Картопля, кг	121	42	85	118	378	1
М'ясо, кг	66*	63*	112*	96*	86	3
Молоко, кг	262*	204*	519*	450*	469	2
Цукор, кг	22*	28*	67*	50*	118,6	1
Масло, кг	2,5*	1,3*	92*	6,9*	8,5	2

8

* — Дані за 1988 рік

То чому ж при такому рівні виробництва ми сьогодні, встаючи і лягаючи, думаємо про те, щоби за день, не дай Боже, не зачепити штанив, бо нічим буде прикрити грішне тіло, думаємо про те, що вдягнути на ноги, чим нагодувати сім'ю, та й мало ще про які дефіцити ми думаємо. Та тому, що не перелічити усі точки в СРСР та її прилипла типу соціалістичної Куби, Іраку, Абіссинії і їже з ними, куди текли і ще течуть зароблені українськими робітниками й селянами чи то дерев'яні, чи то інвалютні карбованці. І так буде доти, поки не станемо на ділі, а не тільки на папері, самостійними, поки не стане цілковито незалежною Українська держава з такими її атрибутами як власні Збройні сили, власна валюта, власна митниця (до речі, лише національна митниця приносила б нам кожного року біля 13 мільярдів карбованців), власні банки.

Шлях до реальної незалежності України нелегкий. Щоб його прискорити і тим самим поліпшити умови нашого повсякденного життя, першого грудня 1991 року маємо сказати «ТАК!» незалежній Україні. А ще кожен з нас має усвідомити той факт, що коли хтось з нас чи навіть багато нас скаже «НІ!», то все одно не зупинимо тих історичних процесів, які з неминучістю завершаться суверенізацією України. Ми ж своїм «ТАК!» лише прискоримо цей процес, створимо передумови до негайного, а не в майбутньому, міжнародного визнання держави України і входження її в ту структуру, яку сьогодні називають спільним європейським домом, що в кінцевому результаті допоможе нам вирватися з тієї економічної безодні, в яку були загнані верховодами імперії, та зажити так, як це належить громадянам вільної України.

Народний Рух України

1. XII. 1991

СЬОГОДНІ УКРАЇНІ ПОТРІБЕН

ПОСЛІДОВНИЙ І РІШУЧИЙ ПОЗА-
ПАРТІЙНИЙ ПРЕЗИДЕНТ - ПРЕЗИ-
ДЕНТ НАРОДНОГО ДОВІР'Я

ЗАВЕРИТЕЛЬНАЯ ПОДПИСЬ		
В данном деле	содержится	8 ЛИСТОВ
(всего)		
18	11	1926 г.
Должность	архивариус	
Подпись	Костюков	